

BOGDAN - IONUȚ ENE

EVOCĂRI ISTORICE, FILOZOFICE ȘI SĂRBĂTORILE IERNII
POEZII

SEMĂNĂTORUL
Editura online - noiembrie 2009

Țara dintre munți

Rapsozii celților cântau
Despre țara din pădure,
Pe care râuri o străbăteau,
Era a naturii minune.

Sanctuare mărețe se-nălțau
Către zeii din codru,
Dar vremurile lor piereau,
Se ridica omul cel mândru.

Venit-a Burebista cel aprig
Să cucerească întinderea întreagă
Dispărut-a templu magic,
Plecat-a în vecia înaltă.

Sarmisegetusei scump altar
Vestea piatră de hotar,
Dintre lumea materiei
Și rătăcirea vremii.

Însă a început războiul crunt,
Dacii încălcase sfânt jurământ
Se izbea Roma furtunoasă
De țara cea pitorească.

Lupta din trecătoare anunța
Imperiul ce sub Traian se zidea,
Cetatea de pe Tibru-și afla
Întregită acum, deplinătatea.

Deceneu trecu în neființă,
În a lui Xalmoxes peșteră,
Decebal, de amară căință
Alese moartea, ce totul seceră!

Dar de-odată puterea dispare,
Pentru că de la răsărit apare
Hoarda barbarilor nemiloși,
De civilizație dușmănoși.

Roma părăsea aceste meleaguri
Înainte de a fi început
A supune multele neamuri,
Ce din munți au coborât.

Se trezi poetul înc-o dată,
În zorii Evului neîndurător
Și văzu cetatea înaltă,
A lui Menumorut bastion.

Veniseră-n Panonia Romană
Hunii, războinici de seamă,
Cuceriseră totul în cale
Și zâmbeau Carpaților din vale.

Lupte de legendă s-au dat
În acel veac îndepărtat
Până ce Sylvania și cetățile cele
Cuprinse fură-n a cotropitorilor putere.

Urmară timpuri de asuprire
Și viață grea în robie;
Doar bisericile de lemn
Mențineau al României semn.

Nobili nemiloși, țărani siluiau,
Pe cei fără apărare chinuiau;
Ale lăcomiei și urii timpuri
Deznădăjduiau aceste pământuri.

Dar d-odată o rază luminoasă,
A libertății speranță,
Se arată tuturor
Mihai, voievod mântuitor.

Oriunde dădea egalitate,
Era înfăptuitor de dreptate,
Izgonea cruda noapte,
Cavalerul credinței uitate.

Dar vitejiile-i pieiră
Sub a austriecilor crimă,
Ce se visau cuceritori,
Peste popor domni.

Însă aud ceva răsunător...
Este al revoluției glas pătrunzător!
Se unesc oști și popoare...
1848 e visul de eliberare.

Un suflet erau toate în cel ger,
Dar a rămas un amar ecou
În sfârșitul tulburător,
Iancu plecase-n Cer.

Fericire! Apus-a tirania
Din piepturi strigăt...
Națiunea preia puterea
Trăiască a-l națiunii cântec.

La Alba Iulia străluceau
Idealurile tale națiune,
Toți oamenii cântau
Deșteaptă-te române!

Bradul de Crăciun

Sărbătorile nu aduc fericirea
Fără bradul ce ne încântă privirea;
Luminile sale răspândesc în cămin
Magia a ceea ce are lumea divin.

Este vestea Crăciunului sfânt,
Sărbătoarea venirii Domnului pe Pământ;
Îngerii din pom cântă cu veselie
A dragostei trăinicie în familie.

Globuri minunate lucesc feeric
În al odăiței întuneric,
Răspândind visător, fermecător
Rămurele plăpânde arată sclipitor!

Copii visează deja la Moșul,
Ce nu va uita să coboare coșul,
Să le aducă cadouri fermecate,
Să lumineze viața lipsită de păcate.

Dimineața de Sfântul Vasile

Primele lumini ale astrului
Vestesc ivirea anului,
Rătăcitoare descoperă omătul,
Ce îngheață pământul.

Părăsesc odaia cea caldă
Și casa liniștită, trândavă,
Ies în curtea înzăpezită,
Mă cuprinde negura risipită.

Îmi îndrept pașii dincolo de lume,
Zăresc o altă viziune...
A singurătății chemare mă prinde,
Din muntele ce înainte se întinde.

Merg domol prin troienii părăsiți
De norii ce zac acum înmărmuriți,
În juru-mi natura rămâne mută,
Nu vrea bucurie să audă.

Purced cu greu prin tăria frigului
Până-n izvorul din apusul codrului,
Unde-mi apare zâna zorilor,
Crăiasă a stelelor.

Se rotește-n umbra mea,
Își ascunde-n lac oglindirea
Și dispare cum a venit,
Intrând în muntele din asfințit.

Vis nebun

Risipitu-s-a astă lume
Cu a sa pasiune
Spre nebănuita misiune
Și adevărata înțelepciune.

O împărăție ivită din cascadă,
Un vis parcă zboară;
Se trezește fără să adoarmă
Friguroasa iarnă.

În jur totu-i distrugere
Dureroasă plângere,
Pentru rău râsete,
În suflete bocete.

Iată cavalerul
Scrutând cerul
Este chiar îngerul,
Pururea puternicul.

Nu aduce cu sine fericire,
Nu-i a sa menire,
Ci doar păgubire,
A lumii mâhnire.

Sabia de smarald,
Făurită în înalt,
Glas orbitor purtat,
Fulgerul disparat.

Vine focul nestins,
Cel necuprins
Și arde acest întins,
Ce s-a arătat în vis.

Ovidiu

Din Antichitatea păgână,
Strigătul suspină!
E însuși Ovidius,
Ocărât de Augustus.

Ostroave se ivesc
Din lacrimile duiioase,
Ale celui pe nedrept,
Izgonit din civilizație.

Își cântă din liră
Suferința-i divină;
E singur pe lume,
Rătăcind fără nume.

În meleagurile scite
Își scie ale sale cuvinte,
Și amarul și-l măsoară
Prin barbaria ce-l înconjoară.

Biserica cea veche

În biserica cea veche,
Îngerii stau de veghe,
Pe perete sfinții măsoară
Tot ce-i înconjoară.

Lumina lunii prin vitralii,
Minunatele rozarii,
Glasuri în surdină
Slăvesc p-a lumii stăpână.

Din altar strălucesc
Sfintele lumânări,
Aprinse-n ceas ceresc,
Din cor aud cântări.

Afară-n cimitir,
Un nor senin
Cutreieră mormintele,
Tresar sufletele.

În jur e ger,
Steaua-i strălucitoare...
Purcede din cer...
O lumină orbitoare.

Visul

Când noaptea ajunge
La noi în suflet,
Un vis pătrunde,
Îngheață-n cuget.

Vedem cealaltă lume,
O altă misiune...
Neștiut se deschide,
Când mintea se închide.

Apoi odată cu zorii
Contemplăm norii,
Și vrem să trăim
Al nopții glas sublim.

Nu mai înțelegem,
În magie nu credem,
Nu mai știm drum
Către nețărmuritul tărâm.

Dar vine iară noaptea,
Ce aduce singurătatea,
Ne descoperă ființa
Și întărește puțința.

Sufletul poetului

Chinuit în trăiri,
Bogat în simțiri,
E poetul cinstit,
Mânat spre infinit.

El nu știe adevărul,
Ci scrutează Cerul
Și caută sensuri,
Mereu noi înțelesuri.

Cu glas simplu
Își ascute cuvântul,
Cercetează simțiri,
Cântă iubiri.

Nimeni nu-l înțelege,
E un căutător,
Lumea-ncearcă să-l lege,
Dar nu se lasă ușor.

Al pasiunii gând
Îi dă curând...
Inspirație în cuget,
Înțelepciune-n suflet.

Domnia lui August

Vremuri divine Augustane,
Vă evoc măreția!
Luminați-mi simțirea,
Spre a înălța o cântare.

Este ca ploaia de lumini,
Din ale răsăritului genuni;
Salvarea Republicii oglindea
Slăvită, Pax Romana.

Războiul cel asupritor
Era izgonit ne-ndurător;
Din inimile nobililor romani,
Piereau dușmanii seculari!

Maecena, domn al poezilor
Ținea laurii înțelepților
Și-l slăvea pe-mpăratul
Octavian, de toți laudatul.

Imn pruncului

În Bethleemul cel slăvit
O minune minunată s-a ivit...
Domnul în haină dalbă,
Anunțat de steaua cea albă.

Ședea în cea iesle,
Iar magii prinseră de veste
Și veniră să se-nchine
Cu aur, smirnă și tămâie.

Pe Cer se iviră lumini,
Erau înseși îngerii divini,
Ce din înalturile senine
Fremătau de nespūsă bucurie.

Era ceasul vieții,
Risipirea ceții,
Moartea păgânătății
Și cinstea dreptății.

SUMAR

POEZII	
Coperta	1
Țara dintre munți	2
Bradul de Crăciun	5
Dimineața de Sf. Vasile	6
Vis nebun	7
Ovidiu	8
Biserica cea veche	9
Visul	10
Sufletul poetului	11
Domnia lui August	12
Imn pruncului	13
Sumar	14